

ležala kakor mrlič in ni se zavedla do večera. Andrej jo je klical in klical in je čutil, kako se je prelomilo tudi njegovo življenje.

Zdravnik je zmajeval z glavo.

«Nova operacija?» je drhteče vprašal Andrej.

«Ne mučimo je,» je odvrnil zdravnik in Andrej je povetil glavo.

«Ni pomoči? A jaz hočem, hočem, da živi!» je vzkliknil, a zdravnik ga je prijel za roko in dejal:

«Veliko je pretrpela. Privoščite ji počitek.»

Andrej se je sesedel, onemoglo je strmел skozi okno v noč in noč je bila krog njega in v njem.

Potem je Tina nalahno odprla oči in je premaknila ustnice. Andrej se je sklonil čez njo in je zaslišal šepetajoče besede:

«Odpusti, Andrej.»

Oklenila se je njegove roke, Andreju se je krčilo srce in zavpil bi bil v neskončnih bolečinah, pa je le šepnil:

«Tina.»

Tina je široko odprla oči in je strmela v neznano daljavo in je dehnila:

«Odpusti, o Bog, odpusti!»

Potem je zaprla oči, grenak smehljaj se je pretegnil krog ustnic, roka je omahnila; Tine ni bilo več.

Ivan Albreht:

Sirota.

Tam v zlatem polju ptička
prepeva prelepo.

Da mogla bi jaz deklica
tako zapeti ž njol

A onkraj polja zlatega
pri križu križ molči,
pod enim oče dobri moj,
pod drugim mati spi.

Anton Novačan:

Munira.

Seher Sarajevu.

Na nebu se je utrnila zvezda in dolga svetla črta za njo je ugasnila bliskoma. Iz Rimske ceste se je utrnila druga, v drugo stran, in Muniri je ostal v spominu svetli lok, sijoč čez nebo od vzhoda do zahoda.

Muniro so zbolele oči in mēla si jih je, da bi bolje videla. Ležala je vznak za glogovim grmom in štela zvezde. Štela jih je